

skel er ikke nogen principmæssig Forskel. Der er maaske i Praksis noget større Omflytning for de militæres Vedkommende end for de andres, men en afgørende Principforskel findes ikke her.

Man har dernæst peget paa, at Skatten bliver jo saa meget større, naar man flytter fra København ud til en af de andre Garnisonsbyer. Dette er rigtigt; der kan gives Tilfælde, navnlig for de højere lønnede af disse Embedsmænd, hvor det er en meget betydelig Forskel, der indtræffer. Men man maa dog tænke paa, at der er andre Forhold, som virker i modsat Retning. Det kan meget vel ske, at samtidig med, at de flytter til en By med højere Skatteprocent, kommer de til en By med billigere Lejligheder, med billigere Opholdsvilkaar i det hele taget. Vi har jo i denne Henseende i vor Lovgivning kun ganske undtagelsesvis gjort Forskel paa de forskellige Opholdssteder; medens man i andre Lande kender Garnisonstillæg, har vi det ikke. Vi har imidlertid et Punkt i vor Lovgivning, hvor man har gjort Forskel paa de forskellige Opholdssteder. Det er i Civilstaternes Lønningslov. I denne Lønningslov har man højere Lønsatser for de Tjenestemænd, som bor i København eller i de større Provinsbyer i Modsætning til dem, der bor i de mindre Provinsbyer og paa Landet. Hvis denne Forskel kunde overføres hertil, vilde det betyde, at man gav et større Tillæg i København end i Provinsbyerne. Det er altsaa i dette Tilfælde slet ikke Skatten, man har taget som Udgangspunkt; men det er andre Livsforhold paa de forskellige Steder, man har anset for vigtigere og mere betydningsfulde for de vedkommendes økonomiske Stilling end selve Skattehensynet.

Det ærede Medlem, der først havde Ordet, det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen), fremhævede dernæst, at denne Sag i sin Tid ganske naturligt var rejst fra Kommunernes Side; det var naturligt, at Kommunerne gerne vilde have nogle flere Penge, og han kunde ogsaa ønske at give Kommunerne en saadan Ydelse. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var det hans Opfattelse, at Staten under den ene eller den anden Form burde betale disse 160,000 Kr. til de paagældende Kommuner. Paa dette Punkt tror jeg, at der er nogen Uoverensstemmelse mellem de ærede Talere, som har modsat sig Lovforslaget. Saa vidt jeg forstod det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne) og det ærede 2det Medlem

for 6te Kreds (J. Pedersen) var begge disse ærede Medlemmer af den Opfattelse, at der ikke vilde være Rimelighed i at yde Kommunerne en saadan Erstatning. Jeg bør maaske i denne Forbindelse sige, at mit Synspunkt overfor Sagen har ikke været dette netop at bringe de paagældende Købstadkommuner en økonomisk Fordel, men mit Synspunkt har været dette, at vi stod overfor den unaturlige Tilstand, at en bestemt Gruppe af Statens Tjenestemænd overfor Statens Skattelovgivning med Hensyn til Kommunerne var stillet anderledes end alle andre. Der var her et Brud paa de naturlige Principper, som det forekom mig rimeligt og naturligt at faa fjernet. Saa er Spørgsmaalet, om man da vil være forpligtet til at erstatte de vedkommende Tjenestemænd det Tab, de vil lide ved Gennemførelsen af dette Lovforslag, gennem Forbedringer af deres Lønninger. I denne Henseende har det været sagt nogle Gange, at i 1909 fradroges et tilsvarende Beløb i Lønningerne. Ja, jeg ved ikke rigtig, hvorpaa dette bygges. Det kan i alt Fald kun have været enkelte Grupper af Lønninger, der kan have været Tale om, og jeg ved ikke, hvilket Udgangspunkt man egentlig har for at mene, at dette har fundet Sted. Jeg kan forstaa det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), naar han siger, at han i sin Tid har stemt for de Lønningslove, og at det var et Udtryk for, at han syntes, at de deri fastsatte Lønninger skulde være saa høje, og derfor mente han ikke nu at kunne gaa bort derfra. Hvorpaa man bygger den særlige Begrundelse, at der skulde være foregaaet en Reduktion den Gang, ved jeg ikke rigtig. Imidlertid kan jeg ikke se rettere, end at selve dette ikke er det egentlig afgørende, i alt Fald kan det ikke være afgørende for os, som i sin Tid har stemt imod disse Lønninger. Afgørende er det derimod, om Lønningerne, selv om disse Embedsmænd maa betale den sædvanlige Skat, er af en saadan Karakter, at de maa anses for forsvarlige og rimelige, og der skal jeg for mit Vedkommende villigt indrømme, at Embedslønninger i Danmark ingenlunde er høje, men det forekommer mig ikke muligt at bestride, at den Gruppe Embedsmænd, der i dette Tilfælde er Tale om, med Hensyn til Lønninger er lige saa velstillede som Statens andre Embedsmænd i nogenlunde tilsvarende Stillinger, og det er et Synspunkt, som man efter min Mening burde drage noget stærkere frem for Bevidstheden, naar man overvejer dette Spørgs-